

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A.K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 października 2017 r.,

zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKo (...),

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnego z mocy ustawy,

postanowił:

**1. zmienić zaskarżone zarządzenie w ten sposób, że za podstawę prawną jego wydania przyjąć art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.;**

**2. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie w pozostałej części.**

### UZASADNIENIE

W dniu 28 kwietnia 2017 r. obrońca A.K. złożyła wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II K (...). Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 30 maja 2017 r., III KK (...) uchylił przywołany wyrok Sądu Okręgowego w L. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W związku z powyższym zaskarżonym zarządzeniem z dnia 1 sierpnia 2017 r. odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Na zarządzenie to A.K. złożył w terminie zażalenie. Wskazał w nim, że skoro wyznaczona mu z urzędu obrońca sporządziła i skierowała do Sądu wnioski o wznowienie postępowania, to powinno dojść do rozpatrzenia jego zasadności. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i ponowne rozpatrzenie sprawy.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Przedmiotowe zażalenie jest całkowicie bezzasadne, choć jego wniesienie w całości na korzyść skazanego otworzyło możliwość wprowadzenia niezbędnej korekty zaskarżonego zarządzenia. Prawdłowo bowiem odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec uznania, że skarga ta była niedopuszczalna z mocy ustawy, ale częściowo nieprawidłowo wskazano przepisy stanowiące podstawę tej decyzji.

Przypomnieć tu trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, który przysługuje od prawomocnych orzeczeń. Sąd Najwyższy przywołanym na wstępie wyrokiem z dnia 30 maja 2017 r. uchylił zaś zaskarżone przedmiotowym wnioskiem o wznowienie orzeczenie Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 października 2016 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. To zaś oznacza, że w sprawie tej nie doszło jeszcze do prawomocnego zakończenia postępowania warunkującego dopuszczalność złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

Z uwagi zatem na powyższe, w pełni zasadnie odmówiono przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie wobec przyjęcia jego niedopuszczalności z mocy ustawy. Oceny tej nie mogło zmienić wniesione zażalenie, w którym skarżący zasadność przyjęcia wniosku o wznowienie wywodził z samego faktu jego sporządzenia i wniesienia przez obrońcę. Z oczywistych względów stanowisko to przekonywać nie mogło.

Rzecz jednak w tym, że jako podstawę decyzji o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania należało wskazać art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. (art. 545 § 1 k.p.k.). To właśnie przepis art. 530 § 2 k.p.k., a nie wyłącznie art. 429 § 1 k.p.k. winien być odpowiednio stosowany zawsze wtedy, gdy sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jest Sąd Najwyższy, co ma miejsce m.in. wówczas, gdy – jak w

sprawie niniejszej - sądem właściwym do wznowienia postępowania jest sąd apelacyjny. Natomiast kompetencja Sądu Najwyższego do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wynikać może jedynie z art. 530 § 3 k.p.k., niesłuszne jest zaś poszukiwanie jej w art. 429 § 2 k.p.k. Stosując ten ostatni przepis trzeba bowiem sięgnąć do regulacji zawartej w art. 466 § 2 k.p.k., zgodnie z którą zażalenie na zarządzenie prezesa rozpoznaje sąd odwoławczy, Sąd Najwyższy zaś nie jest sądem odwoławczym w rozumieniu tego przepisu. Należy pamiętać, że w świetle art. 27 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje, między innymi, środki odwoławcze w wypadkach wskazanych w ustawie, a taki wypadek nie został przewidziany w art. 466 § 2 k.p.k. Wypadkiem takim jest natomiast sytuacja wskazana w art. 530 § 3 k.p.k., który wprost wskazuje na kompetencje Sądu Najwyższego do rozpoznania zażalenia (szerzej zob. uzasadnienie uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2000 r., I KZP 3/00, OSNKW 2000, z. 3-4, poz. 20, LEX nr 39501).

Mając na uwadze przytoczone tu okoliczności, Sąd Najwyższy dokonał zmiany zaskarżonego zarządzenia, ale jedynie w ten sposób, że jako jego podstawę prawną przyjął art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. Słusznie bowiem odmówiono przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnemu z mocy ustawy.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

as